

**O ZLOM DRAKOVI KORONÁKOVI
A AKO HO VŠETCI SPOLOČNE PORAZILI**

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno kráľovstvo, a tam si ľudia úplne spokojne žili – tiež malý Janík so svojou sestričkou Alžbetkou.

Každé ráno im mamka urobila raňajky a ocko ich odviezol do školy. Počas vyučovania pozorne počúvali, čo im ich dobrá pani učiteľka rozpráva o číslach, písmenách, riekach a zvieratkách. To ich bavilo najviac, pretože zvieratká mali obidvaja veľmi radi.

Doma mali psa Pardíka, korého spolu hneď po škole venčili v parku, hádzali mu paličku a veselo s ním vyvádzali. Potom si urobili úlohy do školy a zase sa ponáhľali von hrať sa so svojimi kamarátmi, napríklad na naháňačku, schovávačku, alebo s loptou. Ale Pardík im ju občas ukradol a keď ju chceli naspäť nezbedne štekal.

Občas, keď bolo pekné počasie išli spoločne s rodičmi na prechádzku do ZOO, pretože sa im páčilo, ako tučianky smiešne cupkajú a tiež ich zaujímalo, čo nového vyvádzajú opice.

Iba v stredu bolo popoludnie trochu iné, pretože ich mamka odviezla po škole do ZUŠ-ky – Janík hral na klavír a Alžbetka tancovala. Keď vonku pršalo, nacvičili doma pre mamku s ockom nejaké spoločné vystúpenie a oni im potom nadšene tleskali. Na oplátku im prečítali ich najobľúbenejšie rozprávky. Napríklad o Jankovi a Marienke, ako sa stratili v lese - tú mali odmalička najradšej a krásne sa pri nej báli!

Popravde niekedy Janík s Alžbetkou tiež poriadne neposlúchali. Hádali sa, kto by mal upratať izbu, alebo kto bude mať v hre „Človeče nehnevaj sa“ červené figúrky. Ale to vôbec nevedí, všetky deti sa niekedy hádajú a niekedy sa dokonca hádajú aj ocko s mamkou. Hlavne, že sa zase udobria a majú sa radi.

Každú nedeľu idú všetci štyria na obed k starým rodičom. Pardíka nechávali doma, pretože raz vrčal na babkinho kocúra Bertíka a ten zase na neho zlostne prskal, pretože si to nenechal len tak. Poobede dedko s ockom spoločne pijú kávu a o hocičom sa rozprávajú, zatiaľ čo babka s mamkou a s deťmi vyrazia na prechádzku k neďalekému rybníku. Rybkám a kačiciam hádzali kúsok suchých rohlíkov, alebo hrach, pretože ten je pre nich zdravší. Cestou z rybníka sa zastavili v cukrárni, kde to krásne voňalo za vanilkou a mali tam toľko zákuskov, že im trvalo rozhodnúť sa, ktorý si majú vybrať.

A tak si krásne žili a mali sa radi.

Ale jedného dňa ich kráľovstvo napadol zlý kráľ Koroňák z ďalekej Východnej ríše.

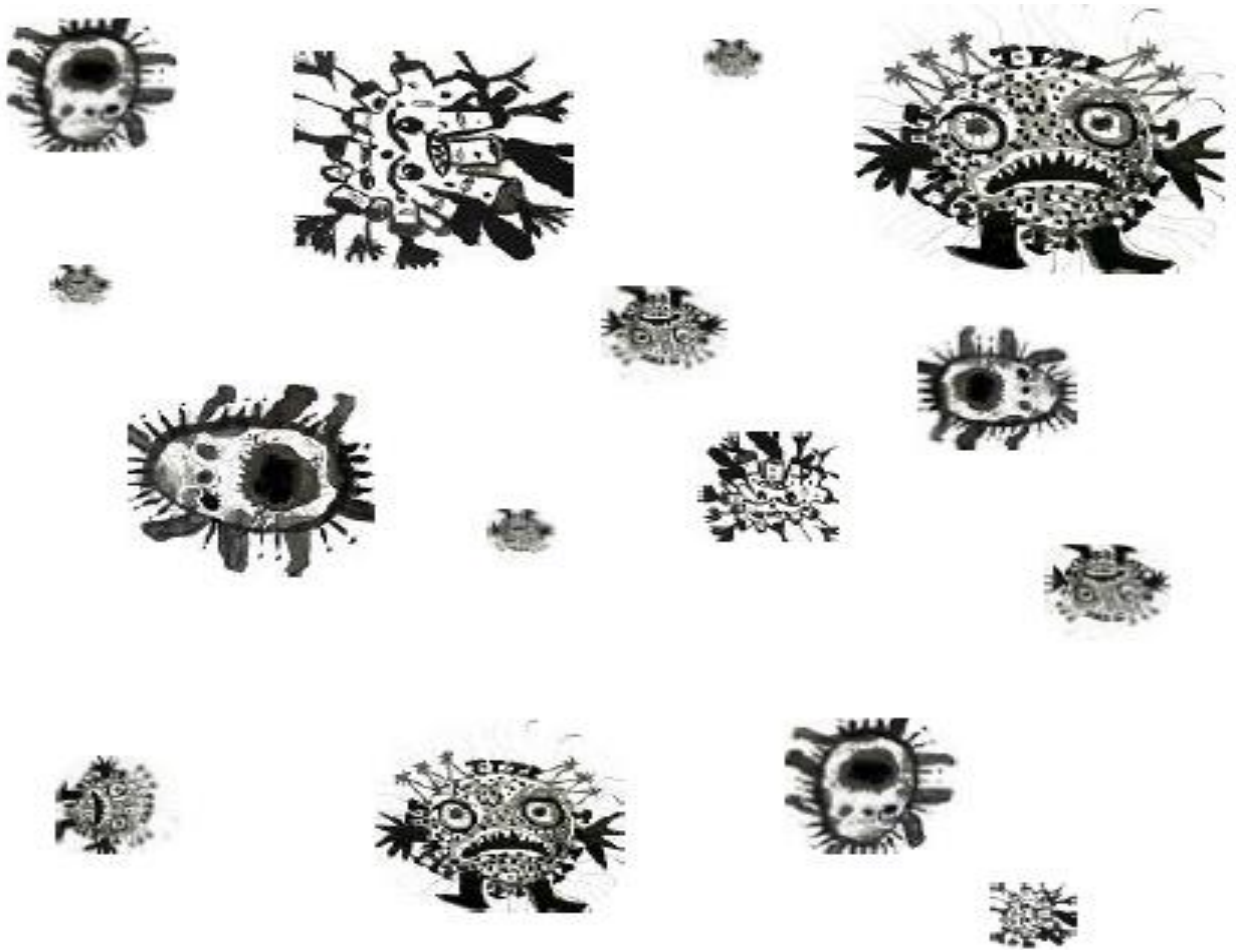

Nikto nevedel prečo a čo si to vlastne dovoľuje. Bol to drak, na hlave nosil veľmi divnú korunu, vyzdobenú netopierými krídlami a hadími chvostami a čo je ešte horšie spolu s ním do zeme pritiahol celé vojsko Vírusákov.

Vírusáci obsadili hranice, aby nikto nemohol dnu ani von, porazili mieromilovnú kráľovskú armádu a Koroňák sa ujal vlády. Vírusáci boli škaredníci, telo mali samú bradavicu, z nosa im kvapkalo a namiesto rúk mali také mrštné chápadielka. Chňap, chňap! Proste hrôza.

A aby toho nebolo málo, tak tiež strašne smrdeli, fuj! Predstavte si pokazené vajíčko, úplne zelené párky, hovienko tchora, krém na topánky, alebo šampón na psie blchy – no a keby ste všetko zmiešali dohromady, bude to smrdieť stokrát lepšie ako tí hnušáci Vírusáci. Tým svojím smradom úplne zamorili vzduch a ľudia začali kašľať. Kašľali tak veľmi, že ich z toho veľmi rozbolela hlava. Niektorí dokonca dostali horúčku a museli zostať ležať v posteli. Dospeláci boli veľmi vystrašení a zmätení. Po pravde, začali dosť panikáriť. Čo teraz? Ako sa brániť? Ani dospelí niekedy nevedia čo robiť. Nieкто si ale spomenul, že by ich pred tým smradom mohli ochrániť rúška. Všetci rýchlo utekali do lekárni a rúška sa rýchlo vypredali. Kto ich už nezohnal, vyrobil si rúško doma z látky – lepšie nejaké rúško ako žiadne, však? Smrad sa ale šíril ďalej. Kadekto zmätene pobehoval po meste a pre istotu nakupoval veľké zásoby jedla, pitia a toaletných papierov. Čo keď im zlí vírusáci všetko spotrebujú? Čo bude potom?

Drak Koroňák využil tento zmätok a schválne každý deň vyhlasoval mnoho nových nariadení, dekrétov a všelijakých zákazov. Potom si od samej radosti, ako to ľuďom osolil, šúchal spokojne laby a chrochtavo sa smial až sa zadúšal. Bol to naozaj veľmi zlý drak. Jedného dňa z ničoho nič zakazal chodiť do kina a divadla. Ďalší deň zase zrušil bazény a ihriská. „To už nesmieme mať vôbec žiadnu zábavu?“ protestovali ľudia a rozhnevaný drak na nich poslal svoju armádu Vírusákov. „Bu, bu, bu!“ skákali tí smrad'oši medzi ľuďmi a strašili ich.

A potom drak za trest ľuďom nariadil prísne domáce väzenie. Zavrel skoro všetky obchody. Zakázal zubárov, ale keďže zakázal aj všetky cukrárne snád' sa nikomu zuby nepokazia. Niektorým rodičom nariadil, aby chodili ďalej do práce, iným to zase prísne zakázal. Kto sa v tom mal vyznať? A deťom zakázal chodiť do školy. No, úprimne oni z toho mali na začiatku radosť – „jupí budú prazdniny!“ tešili sa, ale rýchlo zistili ako veľmi im chýbajú kamaráti, pretože ich už vôbec nemohli vidieť. Už žiadna hra na schovávačku, naháňačku a hry s loptou. Bolo to také otravné, že sa im dokonca začalo cnieť aj po najprotivnejších spolužiakoch, a – div sa svete! – nakoniec aj po vyučovaní.

A hlavne Janíkovi a Alžbetke naozaj veľmi, veľmi chýbali starí rodičia. Tak by si priali ísť k nim na návštevu a objasť ich a aby bolo všetko tak ako predtým. „Čo asi teraz robia dedko s babkou?“ pomysleli si Janík s Alžbetkou, pretože práve bola nedeľa. „A čo robí kocúr Bertík?“ asi sa vyhrieva na slniečku – doma za oknom... Mamka s babkou každý deň telefonujú, ale rozprávajú vážne a niekedy aj šepkajú. O čom sa to len rozprávali? Mamka potom niekedy tajne plakala a bola smutná. Ocko tiež, to si Janík s Alžbetkou rýchlo všimli. Ale ocko sa to snažil pred nimi statočne schovávať a pretvarovať sa, že je veselý. Keď aj ockovia majú strach, je to vážne.

A presne to si zlý kráľ Koroňák prial – aby sa pred ním všetci strachom triasli. Ale to má veľkú smolu! Janík s Alžbetkou totiž vedia všetky rozprávky naspamäť, a ako je známe rozprávky sú plné zlomyseľníkov a nakoniec to stále dobre dopadne! Predsa tu ten drak nemôže zostať navždy – množstvo ľudí v kráľovstve už kaše a chorľavie.

Ale kde teraz nájdu rozprávkového hrdinu, ktorý ho premôže?

Janík s Alžbetkou premýšľali a premýšľali, ale žiadneho hrdinu nepoznali.

A tak plynul čas. Mamka každé ráno pripravila raňajky a ocko namiesto toho, aby ich odviezol do školy, učil sa s nimi o číslach a písmenkách v obývačke. Tiež spolu pravidelne cvičili, aby stále iba nesedeli. Hádzali a kopali si s loptou, hoci bola od Pardíka, ktorému chýbali dlhé prechádzky, poriadne rozhrýzená a oslintaná. Skákali aj cez švihadlo a veľa sa rozprávali o svete vonku za oknami, o mori, o hviezdách, o rastlinách v parku, o filmoch, ktoré sa im páčili. Niekedy spolu spievali veselé pesničky a tancovali – to sa páčilo najmä Alžbetke, inokedy sa iba tak zahrali kúsok z rozprávky. Ockovi to veľmi nešlo, ale o to to bola väčšia sranda. Mamka krásne kreslila a tak spolu každým deň nakreslili, čo videli z okna. Vírusáci neznášali, keď ľudia stáli za oknami, to sa potom stretli dole na ulici, škaredo prskali a vyhrážali sa im chápadlami. Nechceli totiž, aby ľudia videli, aké intrigy vonku spriadajú! A preto keď si niekto trúfol okno pootvoriť, alebo dokonca otvoriť, Vírusáci sa vzniesli

a chrčali im priamo na tvár. „Fujtajfl!“ Človek ten smrad dlho nevydržal a okná radšej hneď zatvoril.

8

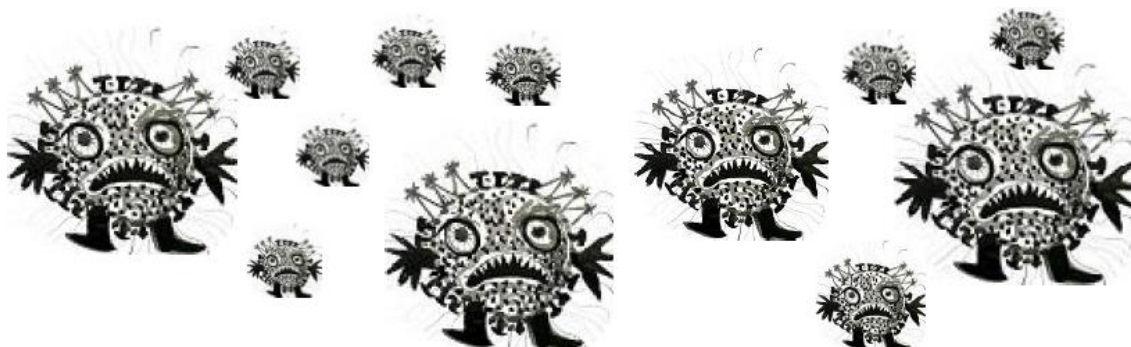
Tí Vírusáci už veľmi hnevali Janíka s Alžbetkou. Niekedy na nich vyplazovali jazyk a vysmievali sa im. To sa potom Vírusáci tak rozhnevali, že im praskali bradavice a z nich tiekol fialový hnis. Ble! Raz sa Janík polial farbami a rýchlo si išiel umyť ruky mydlom. Mydla teraz mali doma habadej a mamka im často pripomínala, aby si ruky umývali. Farby išlo umyť ťažšie a tak Janík použil aj mamkinu dezinfekciu – tá síce divne voňala, ale ruky ostali krásne čisté.

Potom sa vrátil k oknu a ďalej maľoval. Bolo mu horúco, a tak okno otvoril dokorán. A čo sa nestalo? Nič. Vôbec nič sa nestalo. Vírusáci mu neprileteli vyhrážať sa, pretože ho NEVIDELI. „Ako to?“ divil sa Janík a rýchlo to išiel povedať sestre. Alžbetka sa postavila k oknu a hneď tu bolo plno Vírusákov. Janík ju chytil za ruku a utekali spolu do kúpeľne, aby si poriadne umyla ruky a použila aj dezinfekciu. Rýchlo sa vrátili k oknu a – nič. Pretože Vírusáci teraz nevideli ani ju. Ha, ha! To je paráda!

„Hmmm, čo keby sme...“ Navrhol Janík. „Áno!“ súhlasila hneď Alžbetka a tešili sa, keď večer mamka s ocom zaspia a oni dvaja pôjdu preskúmať, čo sú tí Vírusáci zač a o čo im vlastne ide. A dočkali sa. Rodičia zaspali okolo desiatej a oni dvaja si znovu poriadne umyli ruky a Janík si do svojej plastovej pištole, čo sa s ňou strieka voda, nalial zmes mydla a dezinfekcie – čo keby sa im to hodilo? Pre istotu si obaja nasadili rúška, ktoré im ušila mamka – na Janíkovom boli modré autíčka a na Alžbetkinom maličké lienky. Keďže poznali všetky známe rozprávky zobrali so sebou aj vrečko s ryžou. Vyšli do tmy a ticha, zatvorili sa za nimi dvere. Klap! Trošku ich to vystrašilo, ale chytili sa za ruky a rozhodli sa ísť doprava. A kadiaľ išli, hádzali po zemi malé biele zrníčka. Cítili sa ako hrdinovia! Ako Janík a Marienka! Ibaže namiesto Ježibaby na nich na konci cesty čaká zlý drak.

Nájsť jeho brloh nebolo také ťažké, ako by sa mohlo zdať – vedeli, že tam bude veľmi smrdieť za smradľavými Vírusakmi a tak stačilo ísť za nosom (ešteže mali rúška!). Išli a išli, až prišli k obrovskej šedej budove. Vyzerala veľmi dôstojne, ale na zemi ležala pošľapaná ceduľa. Bol na nej veľkými písmenami nejaký nápis. Alžbetka bola o rok mladšia, ale Janík už chodil do druhého ročníka, takže prečítať to, bolo pre neho hračka: „MI – NI – STR, nie,

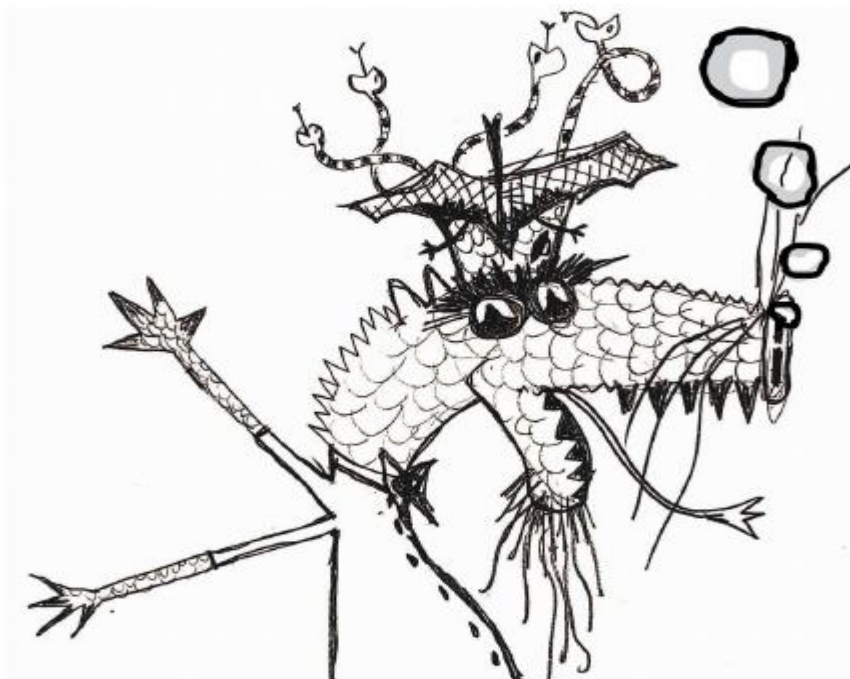
MI – NI – STER – S – TVO Z – Z – Z – DRA – VOT – NÍC – TVA.“ Pozreli sa hore, kde predtým visela a tam bol teraz vypálený nápis: „KO – RO – ŇÁ – KO – VO MI – NI – STER – S – TVO, to slovo už vedeli prečítať, ŠPI – NY a CHR – CH – ĽA - NIA.“ Páni! Tak tu sídli ten zlý drak! Dverami dovnútra vchádzali celé zástupy Vírusákov. Ešte nikde ich deti nevideli toľko pokope! Nevedeli ich spočítať, ale bolo ich veeeel’mi veľa.

„Ach, a čo teraz? Ešteže nás nevidia,“ pomysleli si. Nerozprávali nahlas, aby sa neprezradili – prišli predsa ako špióni! A nekričali ani keď sa pred nimi objavil obrovský drak , aj keď sa teda poriadne zľakli a ešte silnejšie sa chytli za ruky.

- „Dnes sme zabavili pol milióna a 200 000 rúšok, ó náš pán! Sú zamknutí na vrátnici,“ klaňali sa drakovi Vírusáci a chválili sa o stošesť.

- „Iba?!“ zreval drak nahnevane a z nosa mu vyšla hustá para.

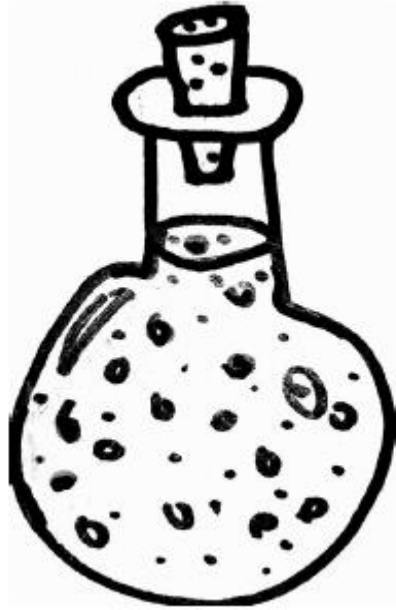
-,Te-te-raz si ne-ne-nemôžu zakryť ústa, ó mocný drak,“ koktali Vírusáci, pretože sa ho báli. A jeden, ten sa strachom roztriasol najviac. Triasol sa a triasol, až zrazu praskol ako bublina – prásk! – a proste zmizol.

Janík sa zdesene otočil k Alžbetke a tá prikývla, že to tiež videla! „Po – po –zri sa ko-ko-koľko kvapôčkovéh e-elixíru pre pre teba dnes nazbierali!“ ukazovali Vírusáci drakovi plnú fľašu podivnej tekutiny. A strachom praskol ďalší z nich. Prásk!

-, Výborne, daj ho sem!“ Zacvakol svoje drápy do podlahy a s veľkou chuťou sa napil.

„Mňam!!! Viete čo? Ja nebudem toľko kričať, ale vy mi tu prestaňte praskať! Potrebujem Vás čo najviac!“ povedal a skončil s fučaním pary.

-, My za to nemôžeme, veď vieš, že strach ľudí nás posilňuje, ale akonáhle sa zľakneme my, je s nami koniec. A-a-a ty náš veľmi strašíš.“

-, Grrrrrr... dobre, sľúbil som, že už nebudem!“ vrčal otrávene drak. „Čo lekári? Už ste ich všetkých pochytili?“

-, Ako si nariadil ooo mocný – úplne všetkých lekárov a tie ich sestričky. Sú zavretí dole v pivnici. Ale je ich veľa. Teraz ich už zatvárame aj do kancelárií na prízemí a na prvom poschodí.

-, Výborne!“ riekol spokojne drak.

-, Pre istotu sme pochytili aj zubárov!“ chválil sa ďalší Vírusák.

-, Áno. A tiež lekárňakov a hygienákov, cha cha!“ pochechtával sa ďalší.

-, Lekárnikov a hygienikov!“ opravil ho iný.

- „A áno...“ zahanbil sa tamten. „Pardon.“

-, Čo hasiči?“ zasyčal drak.

- „Tých ešte nie všetkých“, priznal Vírusák, ale keď ho drak prebodol pohľadom, rýchlo dodal: „Ale čoskoro!“

- „Tak oni sú dosť bystrí a tiež majú tie sekery a hadice s rýchlou vodou a ja-ja-ja sa ich bo-
bo-bojíím“ praskol strachom ďalší Vírusák – prásk! – a bolo po ňom.

- „Tak takto nie!“ Zakazujem sa Vám báť.

- „Ako prikážeš, ó veľký drak!“ zakričali nadšene všetci Vírusáci. Jeden vzadu praskol –
prásk!, ale ostatní to pred drakom zamaskovali hlasným fufňaním.

- „Dobre. To by sme mali. A keď pochytáte hasičov, pustíte sa na policajtov.“

- „Ako prikážeš, ó veľký drak!“

- „Keď s tým budete hotoví, tak už ľudí nezachráni nikto, vôbec nikto! Ha, ha, ha! A vy vypustíte ľudí z izolácie!!!“ zasmial sa drak silným smiechom. „Nech sa všetci nakazia! Rozosejeme strach a kašľavú chorobu po celom kráľovstve a kvapôčkového elixíru bude habadej, ha ha ha! A to si pochutím, mňam!“ zavrčal spokojne drak a veľmi hlučnými krokmi sa vzdialil do svojich priestorov.

Vírusáci si vydýchli a pomaly sa rozišli každý po svojom, ale Janík s Alžbetkou boli celí nemožní - musíme okamžite vymyslieť plán!

- „Do pivnice! Oslobodiť zajatých dospelákov. Toto sami nezvládneme,“ dohodli sa deti šepotom a potichučky sa vydali dlhou chodbou ku schodisku do pivnice...

Strážili ich dvaja smradľaví Vírusáci:

Čo teraz? Aha! Mali so sebou predsa tu ryžu.

Janík si nabral plnú hrst' ryže a šup – hodil ju jednému zo smrad'ochov do tváre.

- „Aaaaa!“ vykrikol Vírusák. „Tu straší, straší!“

- „Neblázni! Nikto tu nie je, straší ti jedine vo veži“ povedal druhý Vírusák, ale my dobre vieme, že tam boli neviditeľné deti.

Tak nabrala plnú hrst' ryže Alžbetka a hodila ju do tváre tomu druhému – šup!

- „Haaaaa! Čo to bolo?“ rozčúlil sa.

- „Aaaaaah! Ja som ti to hovoril! O-o-ozaj tu straší! Ja sa bo-bo-bojím!“ a tak sa roztriasol strachom, že praskol a zmizol. Prásk!

- „Grrrrr! Ty hlupák! Ale ja prídem na to, čo to bolo!“ a začal okolo seba všetko ovoniavať a už sa blížil k vystrašenej Alžbetke. Ešteže ju nevidel!

Janík pohotovo vytiahol svoju plastovú pištoľ a striekol mu priamo do tváre.

Vírusák sa nestihol ani zľaknúť, ani roztriasť, ale hneď praskol. Ako mydlová bublina. Prásk! Vidíte aké je mydlo dôležité?

- „Super. Ideme ďalej!“ povedal Janík „Pod!“

Tak sa mohli spoločne vydat' po schodoch do pivnice.

Našťastie boli Vírusáci trochu hlúpi a nechali kľúče v dverách zvonku a tak ich všetky rýchlo odomkli – cvak, cvak, cvak, cvak, cvak... Vonku vyšlo množstvo lekárov a zubárov a lekárnikov v bielych plášťoch, sestričiek v bielych šatách, hygienikov v oblekoch a kravatách a hasičov v uniformách a helmách.

Nemohli uveriť, kto ich vyslobodil. Skutoční malí hrdinovia! Ale na oslavu teraz nebol čas! Spýtali sa detí ako to dokázali. A Janík s Alžbetkou im ostošest' rozprávali, že keď si poriadne vyumývajú ruky mydlom a dezinfekciou, sú pre Vírusákov neviditeľní, a že drakovi ide o kvapôčkový elixír – fuj! – a ten pre neho od ľudí, čo ochorejú kašľavou chorobou zbierajú tí smradňoši. A to sú pekní strachoputi a keď sa boja, prasknú ako bublina a je po nich!

To o dezinfekciu a neviditeľnosť zajatci samozrejme dobre vedeli, veď práve preto ich dal drak Koroňák zatvoriť, aby nemohli ľuďom poradiť a zachrániť ich. Ale to s tým kvapôčkovým elixírom, a že sú Vírusáci takí zbabelci, to teda nevedeli, to bola pre nich novinka! Tak v tom to teda všetko spočíva, to sú teda veci!

Rozdelili sa a nenápadne sa vydali tam, kde bolo mydlo a dezinfekcia. Boli na Ministerstve zdravotníctva, takže ho samozrejme bolo všade dosť, pretože tu obzvlášť dbajú na hygienu. Cestou vypustili zo zamknutých kancelárií aj svojich uväznených kolegov z prízemia a prvého poschodia a tí si tiež rýchlo umyli ruky mydlom a dezinfekciou. Teraz boli všetci neviditeľní a nenápadne sa vytratil z Ministerstva – a so sebou vzali všetky mydlá a dezinfekciu a z vrátnice aj rúška.

Ale neišli domov. Vybrali sa do všetkých kútov kráľovstva, aby vyliečili všetkých chorých od tej zlej kašľavej choroby. Dňom aj nocou sa o nich obetavo starali, ale niektorým už pomôcť nemohli a z toho boli veľmi smutní. Väčšinu ľudí však zachránili a všetkým povedali ako sa môžu brániť: keď budú nosiť rúška a kašľať len do vreckoviek a kýchať do rukávov, tak budú mať Vírusáci smolu, pretože sa nedostanú ani k jedinej jednej kvapke, čo nám, keď kašleme a kýchame, striekajú z nosa a z úst a tým pádom nebudú môcť pre draka vyrábať ten jeho škaredý kvapôčkový elixír. Tiež ľuďom vysvetlili, akí sú tí Vírusáci strachoputi. Že strach ľudí im dáva silu a tak, keď sa ich už báť nebudú, občas napríklad hrubo dupnú, alebo vybafnú, alebo ich deti nejak strašidelne nakreslia, alebo vymodelujú a potom im tie obrázky a výtvary ukážu, tak sa Vírusáci veľmi zľaknú a strachom prasknú. A zlý drak Koroňák príde o všetkých svojich pomocníkov.

No keď drak zistil, že všetci jeho zajatci utiekli strašne sa rozzúril a tým Vírusákom tak veľmi vystrašil, že ich veľa z nich radšej dobrovoľne prasklo – prásk, prásk, prásk...!

Aj tí ostatní do posledného zmizli, pretože sa ľudia začali riadiť týmito dobrými radami. Nestalo sa to hneď. Nejaký čas to trvalo, pretože Vírusáci sa zlostne bránili a vyhrážali tými

svojimi chápadlami, prskali a vrčali, vypúšťali smrad a zvíjali sa. Ale ľudia sa nedali a nakoniec nad nimi slávnostne zvíťazili!

Drak zostal úplne sám a už nemal komu rozkazovať. Už nemal žiadne vojsko, za ktoré by sa mohol schovávať a vôbec žiadnu silu – ukázalo sa totiž, že je to len neškodný krikľún. No proste veľká hanba. Policajti a hasiči ho spoločnými silami vyhnali za hranice kráľovstva a drak odletel ďaleko, ďaleko do svojej Ríše.

Všetci sa radovali a volali: „Hurá! Hurá! Hurá!“ Trikrát hurá pre všetkých lekárov, sestričky, lekárnikov, hygienikov, epidemiológov, hasičov a policajtov, a trikrát hurá pre Janíka s Alžbetkou, že ich vyslobodili zo zajatia!

*„Ktože by sa draka bál?!
Smrdí, chodí, je to tak..
Pritom stačí trocha mydla
rúško cez ústa,
A zlý drak statí sa!“*

Spievali si teraz všetci a tešili sa, že bude zase všetko tak, ako predtým. Dospeláci začali chodiť do práce, deti sa radovali, že môžu konečne do školy za svojimi kamarátmi a dobrou pani učiteľkou.

A Janík s Alžbetkou, mamkou a ockom odišli navštíviť babku a dedka aj keď vôbec nebola nedeľa. To bolo objatí a radosti! Dedko ešte trochu kašľal medzitým bol totiž veľmi chorý, to preto mamka tak často plakala, ale teraz je to už oveľa lepšie.

Deti sedeli pri jeho posteli, hladkali ho po ruke a dlho mu rozprávali, čo všetko sa im prihodilo.

Dokonca aj Pardík s Bertíkom sa teraz kamarátili, akú mali radosť, že to všetko dobre dopadlo a išli sa spolu prebehnúť do záhrady!

Ľudia v kráľovstve ešte nejaký čas nosili rúška, pokiaľ nevyimizol všetok ten protivný smrad z Vírusákov. A ruky tie si budú čo? Áno, starostlivo ďalej umývať, aby sa drak už nikdy nemohol vrátiť!

A vy deti sa umývajte tiež. A vonku noste pekne rúška. A viete čo ešte? Proti Vírusákom môžete bojovať aj vy! Áno samozrejme! Čo keby ste si nakreslili, alebo vymodelovali svojho škaredého Vírusáka a dali ho za okno? Keď poletí okolo, zľakne sa a praskne ako mydlová bublina!

Prásk! A bude to.

*Rozprávku napísali a vymysleli sestry Klára Veselská a Alice Čop, výborným námetom prispela ich mamka Eva Veselská, ďalšími dobrými nápadmi prispel a draka, ktorého si môžu deti vyfarbiť podľa seba, nakreslil Kajetan Čop, ostatné obrázky namaľovali žiaci ZŠ Miha Pinter Toledo, ZŠ Plešivec a CVIU (Velenje, Slovinsko), pod vedením učiteľa Roberta Klančnika.

**Mgr. Klára Veselská je detská klinická psychologička a psychoterapeutka. Mgr.A. Alice Čop je divadelníčka, ktorá sa už 20 rokov venuje autorskej tvorbe pre deti. V súčasnej dobe veľa detí (aj dospelých) zažíva v situácii ohľadne koronavírusu pochopiteľne stres a neistotu, pretože nikto s týmito opatreniami nemá skúsenosť. Situácia sa mení každý deň a tiež sa nám zmenil obvyklý spôsob života. Najmä deti potrebujú zachovať bežný denný režim, ktorý im poskytuje pocit bezpečia, pretože zaisťuje predvídateľnosť života. Rozprávky a príbehy môžu deťom pomôcť sa vyrovnáť s ťažkými životnými situáciami, lepšie ich pochopiť, vnieť aj humor do reality života. Preto spojili svoje sily a spoločne napísali tento interaktívny príbeh „O zlom drakovi Koroňákovi a ako ho všetci spoločne porazili.“ Všetky deti sa môžu zapojiť do boja so zlým drakom. Ako? To sa dozviete na konci príbehu!

© 2020 Klára Veselská a Alice Čop